

moet Wouter het juweel gezien hebben... Blijkbaar heeft hij het vlug opge-
raapt... Wellicht had hij aan die keukenmeid een geschenk beloofd. Nu, ik
ben het niet, die hem beschuldig... En misschien beschouwde hij alles als
een soort wraakneming... Gij waart niet vriendelijk jegens hem... 't Kan
hem dan een strelende gedachte geweest zijn, zijn minnares met uw hals-
snoer te tooien...

— Maar is hij dan door en door verdorven? Het is gewone diefstal...

— Gewone diefstal? Neen, Agneta, het is erger... Het is u vernederen
voor een zedeloze deerne... het is monsterachtig bedrog... O toen de
schout van Loo mij verzocht te komen en me alles vertelde, en het snoer
toonde... was het me ook vreemd te moede. Tot zoo iets had ik Wouter van
Dillen toch niet in staat geacht. Maar ik moest alles wel gelooven... Herin-
nert ge u niet, hoe ik meedeelde, dat van Dillen het meisje naar Loo over-
gebracht had?

— Ja...

— Het verhaal bevestigt mijn bericht. Te Loo werd Roza opgemerkt.
Maar ik heb den schout gesmeekt de zaak niet openbaar te maken... Ik heb
deernis met Wouters goede ouders, met Livina, met de heele familie... En
ik verzoek u dringend, alles stil te houden... zelfs terwille van Wouter. Eens
komt hij toch tot inkeer en we mogen zijn toekomst niet vernietigen.

— Ge hebt gelijk... Maar wat zal ik aan oom zeggen?

— Dat de schout van Loo het juweel ontdekt heeft bij iemand, die het
vond... En dat is eigenlijk waar. Wouter van Dillen heeft het immers ge-
vonden...

Agneta stemde toe de zaak aldus voor te stellen en er geen verder gevolg
aan te geven.

— Laat ons alles nog wat bespreken, hernam van Rooze. We kunnen
even in het park wandelen.

Hij bood de jonkvrouw zijn arm aan. Ze stapten aan een dreef in, niet ver-
moedend hoe Wouter, het slachtoffer van den gemeenen konkelaar, hen be-
spiedde.

— En nu heb ik van Livina een uitnoodiging ontvangen, om haar van
middag te bezoeken. Het is haar feestdag, zei Agneta.

— Ge moet gaan...

— In deze omstandigheden?...

— Zeker! Livina is een goed meisje en de ouders van Dillen verdienen
alle achting. Laat Wouter nog meer voelen, hoe gij over hem denkt. Doe
uw snoer aan... Hij zal het zien... en begrijpen, dat ge alles weet...

— Maar als Livina mij dan vraagt, waarom ik haar broer zoo koel
behandel?

— Antwoord, dat gij hem geen hoop wilt geven... tenminste als het
z66 is...

— Natuurlijk!

— 't Spijt me, dat jonker van Dillen om zulk een reden verwijderd
wordt, al geloof ik nu zekerheid te hebben, dat ik u de mijne zal mogen
noemen, lieve Agneta, huichelde van Rooze. Maar thans mag ik het niet zeggen
h6? Het zou lijken, of ik me in den val van mijn mededinger verheug.

— O, neen... ik weet wel beter...

— Zonder mijn tusschenkomst was Wouter van Dillen geheel onmogelijk in alle fatsoenlijke kringen. De schout van Loo wilde de zaak aangeven bij de overheid...

— Ge hebt u edel gedragen, Pol... en ge handelt wel...

— Ik beschouwde het als mijn plicht jegens de familie.

Van Rooze zag zijn doel bereikt. Agneta had nu de meeste verachting voor Wouter... Toch besloot ze dien namiddag Livina te bezoeken.

— Maar Pol, hernam ze, Roger moet toch weten, waar zijn dochter zwerft.

— Ik kan Wouter niet aanklagen. Het zou schijnen, alsof ik aldus iemand bestrijd, die evenals ik naar uw hand ding. Maar de schout van Loo zal immers vader van Dillen over dat punt inlichten... en zoo hoort Roger nieuws van zijn kind. Ik dien me op den achtergrond te houden.

Agneta erkende zulks. Ze wilde dan aan haar oom melden, dat haar snoer terecht was. De jonge lieden wandelden naar de woning.

— En wanneer nu onze verloving ? vroeg Pol. Ik ben haastig, niet waar, maar ik heb geen rust zoolang ik u niet in veiligheid heb gesteld... Ge weet, hoe die beruchte Isegrim eenige edelen gebrandschat heeft. De Reus doet ook weer van zich spreken... De monniken der Duinenabdij zijn naar hun refuge te Brugge. En gij woont hier zoo eenzaam... O, mocht ik u spoedig als mijn dierbare echtgenoot naar Veurne leiden !

Agneta bloosde, maar toch antwoordde ze :

— Spreek dan met mijn oom...

— Gij stemt toe ?

— Ja...

— O, eindelijk hoor ik het woord, dat me overgelukkig maakt...

En van Rooze gaf jonkvrouw van Ramsdijk een kus, hij, die den nacht bij Roza in 't vijverhuis doorgebracht had... En het bedrogen meisje weerde hem niet af...

— Wanneer zal ik aan uw oom over onze verloving spreken ? vroeg de jonker... Nu dadelijk ?

— Neen... kom morgen... Ik zal oom mijn besluit mededeelen.

— Uitmundend... O, ge opent een hemel voor me...

En onder het uiten van zoete woorden, leidde van Rooze de jonkvrouw naar de woning... Baron van Ramsdijk stond juist aan de deur.... Hij had Pols paard bemerkt en ergerde er zich aan, dat het dier eenige schaarsche haarpeiltjes zocht. Nu hij de eigenaar ontmoette, durfde hij toch niets zeggen.

— Oom, zie eens ! riep Agneta en ze toonde hem het snoer.

— Terug ! juichte de vrek. Maar is het in orde ? Ontbreekt er niets aan ?

— Wel neen !

— Laat me zien... En dan sluit ik het weg. Ge zijt er veel te roekeloos mee.

— Oom, het snoer behoort aan mij en ik zal het bewaren, hernam Agneta wat heftig. De schout van Loo ontving het van iemand, die het gevonden heeft, en overhandigde het aan jonker Pol.

— Maar heeft men het slot niet verwisseld voor een van minder waarde ?

— O, gij belooft den eerlijken vinder wel slecht !

— Ge kunt niemand betrouwen, beweerde de gierigaard. De wereld is vol bedrog.

— Ge maakt u nutteloos ongerust, baron, zei nu van Rooze. Aan het snoer was niet geknoeid.

— U verdenk ik natuurlijk niet, maar die schout...

— Mijnheer Benedictus is een eerlijk man...

— Doch de vinder...

— Maar baron, als die niet ter trouwe was, zou hij het snoer toch gehouden hebben, merkte van Rooze op.

— Agneta, laat mij het bewaren ! drong van Ramsdijk aan. Ge hebt nu een ernstige les gehad. Het is een wonder, dat alles zoo afloopt. Ik heb sedert nog niet rustig geslapen...

— Oom, ik sta mijn moeders kleinood niet af, verzekerde de nicht. Ik verzoek u aan den schout van Loo een dankbrief te schrijven...

— Waarom ! Het kost maar papier... Die ambtenaar heeft slechts zijn plicht gedaan.

— Dan zal ik het doen doen, hernam Agneta geërgerd.

— Ik zal hem mondeling uw dank overbrengen, beloofde van Rooze.

— Wel ja, dat kost niets, zei de vrek... Jonker, is er nog geen nieuws over Adelida ?

— Neen... niet 't minste !

— En zijn de roovers al aangehouden, die de edellieden brandschatten ?

— Helaas, neen !

— Maar hebben we dan geen overheid ! We moeten toch genoeg belastingen betalen... O, welk een tijd ! En alles wordt steeds duurder ; Het is geen leven voor verarmde lieden als wij...

Dit alles werd aan de deur besproken. Agneta noodigde van Rooze binnen, maar deze bedankte. Hij had nog zaken te verhandelen, beweerde hij. En tevreden over zijn komplot vertrok de schelm. Hij reed naar Nieuwpoort. Hier bezocht hij de Spaansche officieren op de bollebaan. De heeren waren er zich aan 't vermaken. Van Rooze begroette den kommandant van Nieuwpoort.

— Ernstig nieuws, zei deze... De oorlog begint weer... Goed nieuws, noem ik het. We zullen hier niet langer verroesten in een nest als Nieuwpoort. En we hopen, dat de jonge Vlaamsche edelen het als een eer zullen rekenen onder de Spaansche wapenen te dienen. Het wordt nu eens tijd, dat de streek van alle verdachte kerels gezuiverd wordt. Ik heb, onder ons gezegd, naar de regeering een klacht gezonden over de laksheid van den Nieuwpoortschen schout... Die kerel laat al het gespuis loopen... Isegrim houd hem gewoon voor den zot. En verbeeld u, de heer van Dillen heeft getracht mij verantwoordelijk te stellen voor den aanslag op de gevangenis... Dat vergeef ik hem nooit... Het wordt oorlog en zoon' lamlendige schout zou niet in staat zijn, ons te behoeden voor spionnen. Hij moet weg... En hekserij woedt eveneens... Waar zit de heks van Nieuwpoort ?

— Jacqueline ?

— Ja... Onvindbaar ! De heer Prijcke te Veurne laat zijn dochter schaken... Ook al zoo'n zwakkeling... maar hij is sterk door zijn vriendschap met de Spaansche oversten ginder. De heer van Dillen zal echter verdreven

worden. Daarvoor zorg ik... De regeering zal mijn zin doen... Hij moet vervangen worden. Zeg eens, Pol, als ik u eens tot dat ambt voorstelde...

— Ik schout van Nieuwpoort worden ? vroeg van Rooze verbaasd.

— Waarom niet ? Gij zijt dapper, wilskrachtig...

— Wel, ik zou het met eere vervullen.

— Daarvan ben ik overtuigd... Neemt gij het aan, als ge benoemd wordt?

— Ja, doch zwijg er nu nog over... Ik wil tegenover den heer van Dillen niet als onderkruiper staan...

— O, alles gebeurt in 't geheim... tot ge de plaats inneemt.

— Zoo is het goed !

En Pol van Rooze verheugde zich reeds op de gedachte, hoe door het smadelijk ontslag van zijn vader, ook Wouter vernederd en geheel aan den kant gezet zou zijn.

— Hij bleef niet lang op de bollebaan en wandelde de stad in. Hij zag het geleide vertrekken, dat den Wandelenden Jood naar Ghistel moest afhalen. De heer van Dillen voerde het zelf aan...

Pol van Rooze boog voor den schout, maar mompelde :

— Gij zult ook tuimelen... en ik haat u om uw zoon... Ben ik schaut... ha, Woutertje, dan stop ik u nog in den kerker...

TE GHISTEL.

De schout van Nieuwpoort reed dus met zijn geleide naar Ghistel, om Ahasverus, den Wandelenden Jood, of te halen... De heer van Dillen, kind van zijn tijd, twijfelde niet in 't minst aan de waarheid dezer verschijning. Voor hem was het inderdaad een tijdgenoot van Christus, de bespottter van den Zaligmaker, maar nu de berouwvolle boeteling, die Vlaanderen bezocht. En mevrouw van Dillen nam alle maatregelen om den voornamen gast in haar woning te ontvangen.

Ahasverus wilde dus een wijle bij de relikwiën van de H. Godelieve vertoeven.

Ghistel is een der oudste gemeenten van Vlaanderen. Nog noemt men het « 't steedje », en 't ligt daar bevallig tusschen Brugge en Nieuwpoort. Oostende en Thorhout en is, als weleer, een druk bezochte bedevaartplaats.

In de middeleeuwen liep tot hier een zeegolf, aan welks oevers Ghistels burcht verreës. En volgens de overleveringen zouden de Noormannen er binnengedrongen zijn; hun aanvoerder veroverde Ghistels burcht en verdeelde den grond onder zijn mannen, die er bleven wonen. 't Waren ruwe kerels, als ge den abt Hariolf moogt gelooven, die neerschreef, « dat Ghistel te midden der moerassen een menschengeslacht bezit, dat zich aan al de wreedheid van zijn zeden overleverde ».

En men zond er den bisschop van Soissons heen, Arnold, geboortig van Tiegem bij Oudenaarde, een Vlaming dus, die door zijn welsprekendheid de menschen bekeerde en te Oudenburg een abdij stichtte.

In de Xle eeuw kwam Ghistel tot bloei wegens de ligging aan de baai, die den handel groote voordeelen bood. In de middeleeuwen telde de stad acht ambachten, onder meer wevers en looiers, bezat een jaarlijksche foor

(November), was door wallen en muren omringd en had een sterk kasteel, welks heeren grooten invloed bezaten. De haven stond in verbinding door een kreek met die van Steene-Oostende.

Maar Ghistel kreeg zijn deel van alle beroerten, en in de 16e eeuw verviel het geheel. Wat het bijvoorbeeld toen van Oostendsch garnizoen en ook, tijdens de belegering dezer veste, van de Spanjaarden te lijden had, kan men begrijpen. Het was dan ook weldra zoo goed als ontvolkt. In den tijd van ons verhaal was de stad zoo arm, dat ze zelfs geen vertegenwoordiger naar de staten van Vlaanderen kon zenden, vanwege de onkosten.

Maar wat nog altijd zoo sterk uit Ghistels verleden boeide, was het liefelijk verhaal van Godelieve; eigenlijk zouden wij moeten zeggen het bloedige. Maar neen, hetgeen de overlevering ons eigenlijk toont, is toch de eind-overwinning van het goede op het kwade, van den zielenadel op 't brutaal geweld.

Godelieve was de dochter van Hemfried, een edelman, die te Wierre woonde, tusschen Boulogne en Kales. En in haar jeugd reeds rijst ze voor ons als een liefdevolle maagd, die in de laten en lijfeigenen meer zag dan werk-slaven. Als de hofmeester de spijzen moest bereiden, waren de meeste verdwenen, want Godelieve had ze aan de armen uitgedeeld. En de legende omstraalde die weldadigheid door wonderen, want eens, toen het meisje door den dienaar betrapt werd op het wegdragen van gaven in haar schoot, werden die in houtspaanders veranderd, zoodat de hofmeester zelf als verstomd daar op stond te staren.

Graaf Eustachius bezocht eens het kasteel te Wierre en heer Hemfried had een schitterend maal aangericht. Maar aan de poort van het slot stond een dichte menigte bedelaars, als om de kruimkens van de feesttafel te verzamelen. Godelieve sleurde de beste spijzen naar hen toe. Dat gaf een opschudding. Men zou den graaf ledige schotels moeten voortzetten. De overlevering zegt zelfs dat Hemfried in zijn diepe onderdanigheid voor den graaf, Godelieve dreigde aan de straf van dien machtigen heer over te leveren, omdat deze den ledigen disch als een hoon, hem aangedaan, zou beschouwen. Maar weer was er gelukkig een wonder, en de verdwenen spijzen werden plots door andere vervangen.

Godelieve werd uitgehuwelijkt aan Bertolf van Ghistel, een huichelaar, en onbewust werd de teere maagd overgeleverd aan den zinnelijken, ruwen ridder, wiens hoogste genot in zwelgpertijen bestond. En nu begon de worsteling van de liefde tegen den haat. In zijn vuig leven werd Bertolf aange-moedigd door zijn moeder, Iselinde. Godelieve verhuisde naar Ghistel, moest haar juweelen en schoon gewaad afleggen, een kleine kamer bewonen en ruw werk doen, zooals de kraaien van het land verjagen. Maar Godelieve leed geduldig al het onrecht. Haar man was gedurig afwezig, ging elders vermaak zoeken en liet zijn slechte moeder vrij spel. Als hij te Ghistel ver-toefde hoonde Iselinde zijn vrouw. « Wat vlaskop hebt ge daar meegebracht, een heks liet ge u opdringen ! » zoo schimpte ze. Bertolf stond geheel onder den invloed der feeks. Iselinde werd nog woedender, omdat Godelieve nooit tegen sprak en door haar godsvrucht de liefde won der omwoners. De moeder besloot haar te doen vermoorden, en ze overhaalde haar zoon tot haar helsch plan. De verlopen kerel vond alles goed.

Twee gewetenlooze kerels, Acke en Lambrecht, kregen van hun meester bevel Godelieve om het leven te brengen en in den nacht leiden zij haar buiten, wurgden ze met een doek en staken haar hoofd in een put. Het bloed liep uit den mond in het water en werd daar als witte steen. Waar de martelares op dien martelaarsgang getreden had, ontsproten bloemen. De beulen wieschen het lijk, brachten het binnen 't kasteel en legden het te bed. Bertolf was afwezig en 's anderdaags keerde hij terug en jammerde luid bij de doode en ook op de begrafenis huichelde hij even diepe smart. Godelieve werd in de rechterbeuk der kerk begraven en dadelijk borrelde er een bron op.

Weldra huwde Bertolf opnieuw, maar nu kreeg hij een fees tot vrouw. Uit dezen echt werd een kind geboren, dat echter blind was. Zekeren nacht verscheen Godelieve haar en zei dat ze haar oogen wasschen moest in het putje van 't bosch, daar waar de beulen de martelares vermoord hadden. Het kind deed het en werd ziende. De tweede vrouw stierf kort daarna. Ise-linde had reeds lang het slot verlaten. Wat Godelieve tijdens haar leven niet vermocht, volbracht ze na haar dood. Bertolf kreeg wroeging. Zijn kind sprak hem steeds over die eerste vrouw. Godelieve bood hem hulp in zijn eenzaamheid en maakte voor hem uit lijnwaad hemden zonder naad. Zij liet hem vermanen en eindelijk ging de ruwe ridder, nu een berouwvol zondaar, ter bedevaart naar het Heilig Land. Hij keerde terug en werd monnik in de abdij van Sint-Winok te Bergen. Zijn dochter stichtte op de plaats, waar Godelieve stierf, een klooster, waar nu nog het privaat ten Putte is, ten Zuid-Westen en vier kilometers van het stadje. En jaarlijks komen daar duizenden ter bedevaart, bezoeken het oude kerkje, bezichtigen de schilderijen met tooneelen uit Godelieve's leven, drinken het water uit het putje of wasschen er zich de oogen mee, bidden aan 't naaikappelletje, daar waar Godelieve de hemden gemaakt heeft (een der gewaden toont men nog), en poost ook aan de kapel der kraaien, waarin de Heilige de zwarte vogels lieten rusten, toen zij ze verjagen moest en een wijle in een nabijstaande kerk bidden wilde.

Met eerbied bewaarde men het gebeente van de Heilige martelares, maar door verkeerden ijver werd er zelfs om getwist. Het grootste deel berustte te Ghistel in de kerk.

De schout van Veurne wist echter, dat bisschop Servaes, uit Brugge aan den baron van Ghistel een dreigbrief gezonden had. « Mij is aangebracht », zoo kloeg de kerkvorst, « dat uw Heerschap, door uw lieden, het hoofd van de maagd en martelaresse Sint-Godelieve uit de kerk gehaald heeft en ten uwen casteele gedaan, zake die niet en strekken, 't en zij tot uw schade en groote oneere ». De bisschop verzocht dan — toch onder bedreiging van vervolging — met dat heilig hoofd van hier te mogen vertrekken ». De baron gaf toe.

Men deelde toen beenderen van Godelieve uit aan een kannunik van Sint-Baafs, aan den abt van Sint-Andries, aan den bisschop van Doornik, aan dien van Gent. Het begijnhof van Dixmuden bezat een rugwervel en een duim... Er waren ook relikwieën bij de Godelievenonnen te Brugge.

Uit dit bovenstaande blijkt dus, hoe Godelieve's herinnering nok sterk voort leefde en dus begreep men ten volle, dat de Wandelende Jood Ghistel wilde bezoeken. Een geleide uit Brugge had hem er gebracht. Van alle zijden stroomde het volk toe. Van uren in 't ronde waren mannen en vrouwen ge-

komen. De meesten knielden neer, toen de zoogenaamde Ahasverus op de dorpsplaats verscheen.

De grijsaard ging te voet. Men had hem een draagkoets aangeboden, maar hij beweerde steeds te moeten wandelen.

— Goede lieden ! riep hij nu, de menigte bemerkend. Staat toch op en bewijst mij geen eere. Ik ben zondiger dan gij... al doe ik reeds zestien eeuwen lang boete... O, kon ik u duidelijk maken, hoe zeer ik lijd om mijn onbarmhartige daad te Jerusalem...

Met groote welsprekendheid verhaalde hij nu, hoe Jesus naar Golgotha geleid werd. De menschen luisterden met de meeste aandacht en innigsten eerbied. Men hoorde niets op het plein, dan de dreunende stem van Ahasverus... en geweën en gesnik, want de beschrijving van Christu's lijden greep menigeen diep in 't harte.

De Wandelende Jood beschuldigde dan zich zelf. Van onder zijn pij haalde hij een koord met knopen. Ze was met bloed bevlekt...

— Hiermede geesel ik mij elken dag... en dat doe ik reeds zestien honderd jaren ! riep hij uit... Zoo tracht ik rust te krijgen...

Hij vermaande dan de massa nimmer den godsdienst te bespotten.

— Mij is gezegd, vervolgde hij, dat in deze streek roovers vertoeven, die hun misdaden plegen onder het bevel van een genaamden Reus. Misschien zijn er hier onder u van die verdwaalden ! Ha, mochten mijn woorden hun harte raken... opdat de schuldigen zich bekeeren...

Achteraan stonden twee kerels...

— Er is veel volk... en vanavond slaan we een goeden slag, fluisterde er een...

— Ja. De Reus zal wel niet om dien sinjeur Ahasverus geven, zei de ander.

— Onze Reus brengt hem vast en zeker een bezoek... Ha, moesten de menschen weten, wie hij is...

— Stil, stil... laat ons toch oppassen...

— Zoudt ge gelooven, dat de tronie van dien Wandelenden Jood me niet vreemd is... Ik heb den gast nog gezien...

Intusschen sprak Ahasverus voort. Hij was nu over de hekserij begonnen en in heftige woorden veroordeelde hij Jacqueline, die men hem ook genoemd had, als een meisje omgaande met den duivel.

Met een vermaning tot boetedoening en naastenliefde eindigde hij... Ten slotte vroeg hij gaven, beweerend, die te willen gebruiken op zijn tochten, om goede werken te verrichten...

— Voor mij zelve heb ik niets noodig dan brood en water... een steen, om 't hoofd op te leggen, als ik eenige stonden rusten mag, zei hij... Eenige stonden ja... want dadelijk weer jaagt mijn vonnis mij voort. Slechts in de steden is het mij vergund nu en dan een bed te beslapen en aan te zitten aan een beteren disch... Zulks is een eerste verzachting in mijn lot, wegens mijn lange, oprechte boete.

De omstanders offerden mild... Ahasverus betrad dan de kerk. Hij bleef er geruimen tijd. Weer buiten tredend nam hij een deel van 't geld en stak dit bij zich. Er was te veel, om het te dragen. Eenige havelooze lieden

staken de handen uit. Het waren bedelaars, welke men hier nimmer gezien had.

— Meer vermogenden moeten de noodlijdenden helpen, riep Ahasverus en hij schonk aan deze gasten milde gaven.

Een Brugsch schoutsdienaar beweerde, dat die zwervers ook te Brugge ruim bedeed waren geworden, maar waagde het toch niet een opmerking te maken... De vagebonden verdwenen nu.

— Intusschen kwam de schout van Nieuwpoort met zijn geleide op het plein aan. De heer van Dillen maakte zich en zijn opdracht bekend.

— O, gij goede lieden van Vlaanderen, welk een vroomheid betoont ge ! riep Ahasverus met trillende stem, als ware hij diep ontroerd... Ik verdien uw eerbetuigingen niet... O, wee mij, om mijn overdreven kwaad...

En met een grootsch gebaar wierp hij zijn pij af, trok een overkleed neer, dan een baai en grof hemd... en voor 't aanschijn der honderden, gaf hij zich op de borst en den rug eenige geeselslagen... Wel kletterden ze... maar bloed zag men nu niet door de huid zijpelen. Toch wekte die boetpleging nieuw ontzag...

De Wandelende Jood vertrok dan met zijn geleide naar Nieuwpoort.

TE NIEUWPOORT.

— Keer maar terug, zei Agneta van Ramsdijk tot Fien, de meid, die haar naar Nieuwpoort geleid had.

— Tot vanavond dan, sprak de dienstbode.

Zij verwijderde zich en mompelde :

— Ik mag niet mee gaan tot aan het huis van den schout... want jonker Wouter staat aan de deur. Ik heb hem wel gezien... Liefde is toch aardig... Zelfs de oude vrek thuis wordt al teer, als ik hem zoo in de oogen kijk... Ik palm hem en zijn goud wel binnen...

Meesteres en meid scheidden op de markt. En Agneta had inderdaad Wouter uit zijn woning zien treden. Ze kon nu een ontmoeting niet meer vermijden. Ze opende haar matel, opdat haar parelsnoer zichtbaar zou zijn.

Jonker van Dillen bloosde, toen hij het schoone meisje zag. Hij boog en sprak :

— Livina zal zeer blijde zijn dat ge komt...

— Ik kom ook alleen voor haar... en uwe goede ouders, antwoordde Agneta scherp.

— Niet voor mij... ik weet het. Nu moet ik me toch verwijderen. Ik rijd naar Loo... We krijgen voornaam bezoek ; de Wandelenden Jood zal bij ons logeeren...

Agneta keek Wouter verontwaardigd aan... Ha, hij begaf zich naar Loo. Hij wist zeker nog niet, dat de heer Benedictus de slet uit zijn rechtsgebied had verjaagd.

— Gij zult dus den wonderbaren man ontmoeten en hooren vertellen, hernam Wouter spottend. Ik ontga liever den sinjeur Ahasverus...

— Natuurlijk... met uw doodzonde op uw geweten, dacht Agneta.

— Waarom ik zoo uw afkeer verdien, begrijp ik niet, zei jonker van Dillen...

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.